

7

Elijah

Zírám na telefonní číslo v rychlosti naškrábané na mou dlaň. Okamžitě mi prolétne hlavou, že moje manikérka by dostala infarkt, kdyby viděla na mých perfektně upravených rukou inkoust z propisky. Hned potom mě napadne: jaká náhoda, že jsem tuhle krásnou holku potkal na letišti, a ještě navíc v Haneulu?

„Wow, co se to sakra stalo? Dala ti právě ta holka svoje číslo před plným výtahem lidí?“ zeptá se Jason. „Do háje, to je jak z nějakýho k-dramatu. A já se snažil získat její pozornost banánem.“

„Nejsem si jistý,“ odpovím. I když je zjevné, že její číslo mám napsané na ruce.

Ve výtahu bylo celkem dvanáct lidí a ona prostě popadla mou ruku a napsala na ni svoje číslo. To chce kuráž. Mám ale dojem, že tady nešlo o flirt. Je vlastně docela zvláštní, že jsme se takhle potkali už podruhé. A taky jsem si všiml divokého, skoro zoufalého pohledu, který na mě upírala, když mě prosila, ať se jí ozvu. Něco na tom všem nesedí. Takle situace byla něco docela jiného, než jak vypadala.

„Někdy si přeju, abych byla taky tak hustá,“ řekne Grace.

„Já taky,“ souhlasí Roy.

„Hustá jako tady náš Elijah, co si zajistil číslo po jednom dni v New Yorku?“ dodá Jason. „Nebo hustá jako holka, co mu ho dala, a pak bez pozdravu zmizela?“

Nemůžu dostat z hlavy výraz jejího obličej, když vystoupila a dveře výtahu se zavřely.

Nevypadala hustě ani sebevědomě.

Ne, vypadala, jako by panikařila.

Taky to znělo, že odpovědi na své otázky potřebuje stejně zoufale jako já od včerejšího večera, kdy se všechno zamotalo. Je jasné, že na tom něco – všechno – nesedělo.

Tihle cizinci mě přijali mezi sebe. Zjevně byli rádi, že jsem s nimi, a mě taky bavilo s nimi trávit čas. Tak moc, že jsem spal na palandě v cizím konfekčním tričku. Vstal jsem v nekřesťanskou hodinu a jel ráno metrem do kanceláře na sedadle vedle někoho, kdo možná metru říká domov. A taky jsem se nechal postrkovat sem a tam a ani jsem nemrknul, když mě někdo požádal, abych donesl koordinátorce stážistů kávu.

Poslouchal jsem ostatní mluvit o tom, že by jim takhle stáž mohla změnit životy, jak plánují roky dopředu a snaží se si splnit své sny... je to docela jiné než všechno, co jsem zatím v životě poznal já. Mezitím se já snažím schovat své privilegované postavení nejlépe, jak umím, abych nemusel mít žádnou zodpovědnost. Doufám, že na mě nikdo nepřijde, aspoň ještě chvíli ne, takže si budu moct užít léto.

A společnost mého táty mě nezajímá ani v nejmenším.